

IB 8992 *

Ζώνη 792
Ζώνη βιβλιοθηκής
Ζώνη 792

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ

«Η αύγή χαράζει τα πουλιά 'ς τή στέγη κηλαϊδοῦνε,
Καί τὰ ὄρφανὰ τὰ δύστυχα, ποῦ τ' ἄγουσαν, 'ξυπνοῦνε.
Βουβὰ καλημερίζονται μὲ μάτια δακρυσμένα,
Καί 'ντυῶνται τ' ἄχαρα σκουτιά, τὰ μαυροβουτημένα.

Ἔχει θανάτου σήμερο ἡ ὄρφανιά τους σχόλη,
Καί θὰ κινήσουν τὰ φτωχὰ 'ς τὸ μαῦρο περιβόλι,
Ἐκεῖ, ἐκεῖ, ποῦ πέρυσι, τήν ἴδια τούτη μέρα,
Ἐπήγανε κ' ἐθάψανε τὸ γέρο τους πατέρα. . .

Ὁ κόσμος, ποῦ τὸ σήμαντρο τὸ νεκρικὸ 'γροικάει,
Τὸ γέρο συχωράει,
Κι' ἀκοῦς 'ς τήν κάθε γειτονιά: «Ἄγία νᾶν' ἡ ψυχὴ του»!—
Ἄς ἔχουν τήν εὐχή του.

Κλεῖ χρόνος, ὀποῦ ὀλόγυρα
'Σ τὸ ἅγιο σου κρεββάτι,
Γροικῶντας εἰς τὸ πλάγι μας
Τοῦ χάρου τήν πνοή,
Ἐβλέπαμε, Πατέρα μου,
Τὸ ἀγαπητό σου μάτι
Μὲ τήν ἡμέρα, πῶφευγε,
Νὰ ξεψυχᾷ, νὰ σβαῖ.

Κ' ἔδυσε, κ' ἐβασίλεψε!
Τόσο πολὺ ἀγαποῦσες
Τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, ποῦ σῶστελνε
Χαρὸ γέλο στερνό,
Ποῦ, τοῦ θανάτου διώχοντας
Τὸν ἴσκιο, καρτεροῦσες
Νὰ δῦσες με τ' Ἀστέρη σου
Τὸ τόσο ἀγαπητό.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἐσθύστης, καὶ τὴν ἄχαρη,
 Φτωχὴ μας κατοικία
 Διὸ ἔρχεται τὴν ἑπλακώσανε
 Ἐκείνη τὴ στιγμή!
 Κε εἰπώθη ἔς τὴ λαχτάρα μας
 Σκληρὴ παρηγορία,
 Πῶς ἔκαμες τὰ χρόνια σου,
 Καὶ νάχουμε ζωὴ!

Ἐνῶ, ἀκριβέ μου Γέροντα,
 Τὰ δύστυχα ὄρφανά σου
 Τὸν ἀγουρό σου θάνατο
 Ἐθρηνούσανε πικρά,
 Γιατὶ ἔς τὰ τρεμοκίνητα,
 Πατέρα, γόνατά σου
 Ἐστηρίζανε τὴ νειότη τους,
 Ποῦ ἐγέρασε μὲ μιά.

Κ' εὐρίσκαμε ἔς τὰ χρόνια σου
 Ἐμεῖς τὴ δύναμί μας,
 Ἐπ' τὸ θολὸ τὸ μάτι σου
 Ἐανοίγαμε τὸ φῶς,
 Ἐτὴν ξηραμμένη φλέβα σου
 Ἐτρεφότουν ἡ δίκῃ μας,
 Κι' ὁ πάγος σου ἔς τὰ στήθη μας
 Ἐστάλαξε θερμός.

ὦ ξύπνα, Γέρο, ξύπνησε,
 Καὶ πάλι νὰ σὲ ἴδουμε,
 Νὰ φέρῃς εἰς τὸ σπίτι σου
 Τὴ νειότη, τὴ χαρά.
 Ἐτὸν παγερὸ χειμῶνα σου
 Τὴν ἀνοιξί, νὰ εὐρούμε,
 Νὰ ζεσταθῇ ἔς τὸ χιόνι σου
 Ἐδῶλια μας καρδιά.

Ξύπνα, καὶ ξανακάθησε,
 Πατέρα, ἀνάμεσό μας,
 Ἐτὴ θέσι ἐκείνη, π' ἄφησες
 Τοῦ τραπέζιου ὄρφανή,
 Τὸ πλούσιο καὶ υπερήφανο
 Νὰ λάμψη φτωχικό μας,
 Ν' ἀρτύσης τῆς ὄρφάνιας μας
 Τ' ὀλόπιχρο ψωμί.

Σήκω, Πατέρα, Δάσκαλε,
 Τὸ νοῦ μας νὰ ποτίσης
 Μὲ τῆς σοφίας τ' ὀλόδροσο,
 Τ' ἀθάνατο νερό.
 Ἐύπνα, μὲ μίαν ἀχτίδα σου
 Τὸ σκότος νὰ φωτίσης
 Τοῦ πνεύματός μας, π' ἄφησε
 Τὸ πνεῦμα σου ὄρφανό.

Κλεῖ χρόνος, ὁποῦ ὀλόγυρα
 Ἐτὸ ἅγιο σου κρεβάτι,
 Γροικῶντας εἰς τὸ πλάγι μας
 Τοῦ χάρου τὴν πνοή,
 Ἐβλέπαμε, Πατέρα μου,
 Τὸ ἀγαπητό σου μάτι
 Μὲ τὴν ἡμέρα, πῶφευγε,
 Νὰ ξεψυχᾷ, νὰ σβῆ.

Κ' ἔδουσε, κ' ἐβασίλεψε!
 Τόσο πολὺ ἀγαποῦσες
 Τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, ποῦ σῶστελγε
 Χαμόγελο στερνό,
 Ποῦ, τοῦ θανάτου διώχνοντας
 Τὸν ἴσχιο, ἔκαρτεροῦσες
 Νὰ δύσης μὲ τ' Ἀστέρι σου
 Τὸ τόσο ἀγαπητό.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἄλλα τ' Ἀστέρι, πώδυσε,
Ποῦ ἔσβυστηκε μαζί σου,
Ἐξύπνησε, καί σ' εὔρηκε
Ἐν τὸν ὕπνον τὸν βαθύ !
Ἐημέρωμα δὲν ἔφεξε
Ἐν τῇ νύχτα τῇ δική σου·
Ἄχ ! πές μου, ἀπὸ τῆ δύσει σου
Θεὸ νὰ προβάλη αὐγή ;

ὦ, ἀνίσως καὶ τὸ μάτι σου,
Ποῦ ἔσβυστηκε, Πατέρα,
Εἰς ἄλλον κόσμον ἐξύπνησε
Κι' ἀστράφτει λαμπυρό·
Ἄνίσως καὶ τὸ πνεῦμα σου
Γυρίζει ἔς ἄλλη σφαῖρα,
Καὶ ζῆ ἔς ἡμέρ' ἀνέσπερη,
Ἐς φῶς παντοτεινό·

Ἐκεῖ, ἐκεῖ, ἔς τὴν ὁμορφὴν
Γαλάζια κατοικία σου,
Ὅπου θὰ ζῆς, θὰ χαίρῃσαι
Μ' ἄλλαις ψυχαῖς μαζί,
Μὴ δώσης τὴν ἀγάπη σου,
Μὴν ἔπῃς ἄλλους παιδιὰ σου·
Ἐν τὸν οὐρανὸ δὲ θέλουμε
Νὰ μείνουμ' ὄρφανοί !

Ὁ λόσμος, ποῦ τοὺς ὄρφανούς ἔς τὸ διάβα του ἀπαντάει,
Τὰ γέρο συχωράει,
Κι' ἀκοῦς : « Ἄς ἔχουμε κ' ἐμεῖς, μ' ἐκείνους, τὴν εὐχή του . . .
Ἄγια νᾶν ἡ ψυχὴ του ! »

Ζάκυνθος, 28 Ὀκτωβρίου 1891.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΚΗΦΙΣΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΤΡΙΣΤΕΥΣΗ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟ ΛΕΩΦΟΡΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ.25.Φ10062